

РЕШЕНИЕ

№ 720

гр. София, 31.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 23.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **10669** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал.5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на В. Й. М., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. Г. М., срещу Заповед № 2755/13.10.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка /ПAM/ по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, издадена от младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР.

Според изложеното в жалбата оспорената заповед е незаконосъобразна и неправилна, като се твърди, че същата е издадена в нарушение на материалния закон и на правото на защита на лицето. Подробни доводи се излагат в съдебното заседание. Моли се за отмяна на заповедта и за присъждане на сторените по делото разноски. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., която поддържа жалбата и молия тя да бъде уважена.

Ответникът – младши автоконтрольор в 01 група, 02 сектор в отдел „Пътна полиция“ - СДВР, издал оспорената заповед, не се явява и не се представлява в съдебното заседание.

С процесната Заповед № 2755/13.10.2023г., рег. № 23-4332-005323, на В. Й. М. е наложена принудителна административна мярка по чл. 172, т. 1, б. „б“ ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Мярката е наложена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/

№ GA 908170 от 13.10.2023г., с който е констатирано, че на 13.10.2023г., в 00:40 часа В. Й. М. управлявал в [населено място] по [улица]в посока от [улица]към [улица]лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] , марка „Мини купър“, при което при извършена проверка отказал да бъде проверен за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство D. T. 5000 инв. № 0017. На жалбоподателя бил издаден талон за изследване № 087484, в който е удостоверен отказ на лицето да даде проба с DRUGTEST 5000 , фабр. № 0017 и съдържащ предписание водачът да се яви във ВМА до 45 минути.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Жалбата е подадена в срока за обжалване, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт, от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. С оглед приложената по делото Заповед № 6400 от 07.07.2023 г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з – 1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, също част от административната преписка, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и административнопроизводствените правила. Заповедта е мотивирана в достатъчна степен, като в нея са посочени фактическите и правни основания за издаването ѝ. Неоснователни са твърденията на процесуалния представител на жалбоподателя, че не са ясни фактическите основания за издаването ѝ, което внасяло объркване и необходимост на лицето да тълкува волята на административния орган. Действително, в самата заповед /издавана върху бланков образец/ е отбелязано, че същата е съставена поради това, че жалбоподателят е управлявал след употреба на наркотични вещества или техни аналози и поради отказ да бъде проверен с техническо средство за употребата на такива вещества. В обстоятелствената част на заповедта обаче е посочено също така, че се издава във връзка с АУАН № GA 908170 от 13.10.2023г., в който нарушението е описано като „отказва да бъде тестван за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство D. T. 5000 DREGER инв. № ARMM 0017“. Вярно е, че в АУАН е отбелязан и фактът на издаване на талон за медицинско изследване, но е видно, че това е в изпълнение на изискването в АУАН да са посочени всички обстоятелства, свързани с извършеното нарушение. С оглед на това и предвид препратката към АУАН, който е приложен като част от административната преписка, и като съобразява, че очевидно е невъзможно жалбоподателят едновременно да е отказал да му бъде извършена проверка и да е констатирана употребата на наркотични вещества, съдът приема, че макар и да не са точно и прецизно описани фактическите основания в процесната заповед, това не е засегнало правото на защита на лицето - то е било наясно за какво се налага ПАМ и при каква фактическа обстановка, тъй като е било участник в проверката и са му известни всички релевантни обстоятелства. Следователно, правото на защита не е било накърнено и не е допуснато съществено процесуално нарушение.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Разпоредбата на чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, „който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца“.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителната мярка. В случая, както беше казано, видно от съставения АУАН, мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че е отказал да му бъде извършена проверка с DRUGTEST за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Наличието на фактическото основание за прилагане на мярката безспорно се установява от приложения по делото доказателствен материал, в това число от талона за медицинско изследване, в който е отбелязано, че лицето отказва да бъде проверено за употреба на наркотични вещества. Предвид изложеното, принудителната мярка се явява наложена при наличие на сочените в заповедта фактически основания и при спазване на материалноправните разпоредби.

Административният акт съответства и на целта на закона - да се предотврати извършването на нарушения на правилата за движение, да се гарантира сигурността и безопасността на участниците в движението по пътищата.

С оглед изложеното Заповед № 2755/13.10.2023г. се явява законосъобразна изцяло и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Й. М. срещу Заповед № 2755/13.10.2023г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата, издадена от младши автоконтролор в отдел „Пътна полиция“ към СДВР. Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

